

Chương 333: Quyết Tâm Của Charlotte

(Số từ: 3709)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:31 PM 05/04/2023

Nói một cách tổng quát, có vẻ như Harriet đang xem xét khả năng ai đó có thể hack máy chủ cổng dọc.

Nó sẽ không phải là không thể. Nếu một người biết về thiết kế của cổng dọc, họ có thể tạo ra một cổng dọc riêng có chức năng giống hệt những cổng hiện có.

Hơn nữa, tất cả các cổng dọc được kết nối với nhau.

Hãy giả sử rằng ai đó có thể tạo ra một cổng dọc kết nối với thế giới khác.

Nếu vậy, chỉ với một cánh cổng, bất kỳ ai đi qua nó đều có thể bị phân tán khắp lục địa, và kết luận được rút ra.

Cũng có khả năng họ thậm chí không cần phải tạo một cái.

Nếu một cổng dọc duy nhất được biến thành một cổng kết nối với thế giới khác...

Tất cả các cổng dịch chuyển trên lục địa đều có thể đổ quái vật từ thế giới khác đó ra.

Cảm giác như đi trên băng mỏng.

Phương pháp mở một cánh cửa không gian kết nối với thế giới khác.

Phương pháp hack hệ thống công dọc.

Chỉ cần biết hai điều này, lục địa sẽ sẵn sàng đối mặt với một cuộc khủng hoảng công bất cứ lúc nào.

"Vì vậy, cuối cùng, em nghĩ rằng mình sẽ hiểu [Ma Pháp Không Gian] hơn một chút nếu em hiểu rõ hơn về hệ thống công dọc, nhưng như anh biết đấy, nó được phân loại, vì vậy em không thể biết được... Hơi choáng ngợp khi tự mình cố gắng."

Harriet thở dài thườn thượt. Có thông tin, nhưng đó là bí mật hàng đầu của đế chế, vì vậy nó không thể tiếp cận được. Địa vị của Harriet rất cao, nhưng thứ cô muốn là một bí mật đặc biệt của hoàng gia và thế giới phép thuật.

"...Chà, anh nghĩ mình có thể giúp em việc đó."

"Anh có thể ư?"

Tôi lấy ra huy hiệu hoàng gia từ trong túi của mình.

"Cái gì đây? Tại sao anh lại có nó...?"

"Anh đã nhận được nó vài ngày trước."

Biểu tượng Hoàng tộc.

Nó cho phép tôi nhận được sự hợp tác của đế chế ở mức tối đa và được đối xử như hoàng tộc ở bất

cứ nơi nào tôi đến. Harriet ngạc nhiên và bối rối khi tôi mang biểu tượng hoàng tộc.

"Điều này không đủ để giúp đỡ sao?"

Nó có thể không hoạt động, nhưng nó đáng để thử.

Tôi không thể yêu cầu bản thân hệ thống công dọc, nhưng có lẽ họ có thể chia sẻ kiến thức về [Ma Pháp Không Gian].

Khuôn mặt Harriet vốn không còn chút màu sắc nào, giờ bừng sáng lên trong giây lát.

"T-thật sao? Nó sẽ thực sự hoạt động chứ?"

"Anh vẫn chưa biết điều đó."

"Nào, chúng ta hãy thử một cái gì đó một cách nhanh chóng!"

Harriet là một pháp sư.

Cô ấy hào hứng hơn tôi về triển vọng đạt được kiến thức mới.

Không chắc liệu hoàng tộc có cung cấp thông tin về công dịch chuyển hay không, đây là bí mật hàng đầu của đế chế, nhưng luôn có một cơ hội mở cho tôi.

Bertus dường như sẽ ở lại Cung điện Mùa đông trong kỳ nghỉ, vì anh ấy có việc phải làm, trong khi Charlotte đã trở lại ký túc xá của Royal Class.

Vì sức khỏe của cô ấy có thể xấu đi bất cứ lúc nào nên cô ấy muốn ở gần tôi nhất có thể, người có thể xử lý tình trạng của cô ấy.

Đương nhiên, để đối phó với bất kỳ trường hợp khẩn cấp nào, Saviolin Tana cũng trở lại vị trí giám sát ký túc xá của Royal Class.

Và như vậy, một cách tự nhiên, người mà Harriet và tôi đến gặp không phải là Bertus, mà là Charlotte.

"Nghiên cứu [Ma Pháp Không Gian]?"

"Ừ", Harriet muốn nghiên cứu nó vì lý do học thuật thuần túy. Để chế có rất nhiều kiến thức về nó, phải không?"

Tất nhiên, tôi không đề cập đến bất kỳ điều vô nghĩa nào về thế giới bên kia với Charlotte.

"Hừm, tài liệu trong Temple không đủ sao?"

Charlotte không phải là một pháp sư. Đó là lý do tại sao cô ấy dường như không hiểu tại sao chúng tôi cần sự hợp tác của Hoàng tộc trong vấn đề này.

Tôi giải thích nhiều điều thay cho Harriet đang do dự.

Chắc chắn sẽ có rất nhiều tài liệu nghiên cứu về [Ma Pháp Không Gian] trong Hoàng tộc và Hiệp hội Pháp thuật, những người đã phát triển hệ thống cổng dịch chuyển. Tuy nhiên, chúng tôi

không thể truy cập thông tin đó vì nó được coi là rất bí mật.

"Nếu nó là bí mật, thì phải có lý do của nó. Em không thể dễ dàng quyết định những vấn đề như vậy, nhưng em nghĩ mình có thể yêu cầu sự hợp tác từ Bộ Pháp thuật Hoàng gia."

"Là thật sao?!"

Harriet sung sướng đến mức suýt nhảy cẫng lên. Ngay cả đối với công chúa của Công quốc Saint-Owan nổi tiếng về ma thuật, việc truy cập vào các tài liệu nghiên cứu bí mật của Hoàng tộc Đế quốc sẽ là một giấc mơ.

Charlotte nhanh chóng viết một tài liệu trong phòng khách và đưa nó cho Harriet.

"Tôi sẽ lên tiếng trước một lời. Hãy mang cái này đến Bộ Pháp thuật Hoàng gia vào ngày mai, không phải hôm nay."

"C-cảm ơn... Cảm ơn, Công ch-... À, không, Charlotte!"

"Hừm. Cũng không có gì to tát."

Charlotte nhìn tôi và nở một nụ cười tinh tế, như thể cô ấy làm điều này vì tôi.

"Reinhardt, đến gặp em sau nhé."

"Chắc chắn rồi."

Charlotte nói vậy, như thể cô ấy có điều gì muốn nói với tôi.

Harriet, người đã xin phép quá dễ dàng, trông có vẻ bối rối suốt quãng đường trở về ký túc xá Class A. Lơ đãng nhìn tờ giấy phép, cô cẩn thận gấp lại rồi cất đi, rồi nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

"Nhưng, bây giờ nếu em nghĩ về nó, tại sao anh lại thân thiết với công chúa ... Ý em là, Charlotte?" Có vẻ như Harriet mới bắt đầu nghĩ về vấn đề này. Không có lý do gì để Charlotte và tôi, những người học khác lớp, lại thân thiết với nhau. Hơn nữa, chúng tôi thậm chí đã lên kế hoạch để có một cuộc trò chuyện riêng.

Nhưng không phải bây giờ đã quá muộn để hỏi điều đó sao?

"Bởi vì anh đẹp trai."

"...Em phải đáp lại điều đó như thế nào đây?"

Vẻ mặt của Harriet trở nên thực sự ghê tởm.

Ồ.

Cô ấy thực sự thể hiện biểu cảm thật của mình.

Harriet nhìn tôi chăm chăm, giục tôi đừng đùa nữa và nói cho cô ấy biết lý do thực sự.

"Này, tại sao em và anh lại trở thành bạn bè?"

"Huh?"

Trước câu hỏi ngược lại của tôi, Harriet nhúm mày, dường như đang suy ngẫm về quá khứ.

Vô số ký ức vụt qua như chiếc đèn lồng quay vòng.

Mọi chuyện bắt đầu khi Harriet đứng lên tranh cãi với một đứa bạn cùng lớp điên rồ đang bắt nạt các sinh viên năm hai và bị một cú bạt tai.

Sau đó, biệt danh của cô ấy trở thành ‘Đồ ngốc’, khi cô chạy lung tung và cuối cùng bật khóc.

Những kỉ niệm nối tiếp nhau.

“Đ-đúng vậy...”

Nước da của Harriet bắt đầu nhợt nhạt.

“Em... bạn của... một người như anh... Làm thế quái nào mà chuyện đó lại xảy ra được chứ?”

Cô thấy thật nực cười khi nghĩ rằng cô, một người có danh vọng cao ngất ngưởng, xuất thân cao quý và tài năng xuất chúng, lại kết bạn với một kẻ đầu đường xó chợ và chế giễu cô vì sự ngu ngốc của cô.

"Có những người trên thế giới ~~máu~~^{máu} thích bị hành hạ, có lẽ em là một trong số họ."

"Không! Em ghét nó! Em ghét nó, đồ ngốc!"

Trước nhận xét của tôi, mặt Harriet đỏ bừng.

"Thật sao, làm sao chuyện này lại xảy ra? Làm sao em... Làm sao mà em lại...?"

"Chà, nó vừa mới xảy ra, như em đã nói."

"Cái gì?"

Thành thật mà nói, tôi chưa bao giờ có ý định trở thành bạn với Harriet. Đó chỉ là một trong những điều đã xảy ra.

Trêu chọc cô ấy khiến cô ấy trông dễ thương, và khi cô ấy khóc, tôi cảm thấy có lỗi với cô ấy và đối xử tốt với cô ấy.

Mọi thứ không phải lúc nào cũng diễn ra theo kế hoạch và trong số những sự kiện ngoài ý muốn đó, cũng có những điều tốt đẹp.

"Với Charlotte cũng vậy."

Giống như việc tôi kết bạn với bạn, tình bạn của tôi với Charlotte cũng tình cờ đến.

Khi tôi che giấu danh tính Valier của mình và gia nhập một lớp khác, tôi không có cách nào trở thành bạn với Charlotte. Mọi chuyện bắt đầu khi cô ấy tiếp cận tôi để tìm Valier.

"...Là vậy sao?"

Harriet lẩm bẩm một cách trống rỗng.

Và một lúc sau.

*Đánh! Chát!

"Aahhh, em biết rồi, em rất tức giận! Anh! Tại sao anh lại làm như vậy với em chứ! Tại saoooo!"

"Ouch, gần đây em đã đánh anh mọi lúc!"

Mặt Harriet đỏ bừng khi cô ấy đập vào vai tôi.

Nó không đau chút nào, điều đó khiến tôi càng thấy thương Harriet hơn.

Harriet sẽ tiếp tục nghiên cứu về [Ma Pháp Không Gian] với sự hỗ trợ của Bộ Pháp thuật Hoàng gia.

Tôi không biết cô ấy sẽ khám phá ra điều gì trong quá trình này, nhưng cô ấy là kiểu người có thể thành thạo nhiều thứ khi hiểu được một khía cạnh của Ma pháp, vì vậy có khả năng cô ấy sẽ tìm thấy thứ gì đó hữu ích.

Chỉ riêng cuộc trò chuyện hôm nay đã cho chúng tôi một vài đầu mối.

Sự cố Cánh cổng có thể là một manh mối nguy hiểm, vì nó có thể rất dễ kích hoạt nếu chúng ta biết phương pháp.

Sau một thời gian, tôi đến ký túc xá của Class B, vì Charlotte đã đề cập rằng cô ấy muốn nói chuyện.

"Em có ở đây không?"

"Vâng."

Charlotte đang đợi tôi trong phòng khách của ký túc xá.

Không có ai khác trong phòng chờ, và tôi tự hỏi họ đang làm gì. Cốt truyện ban đầu đã có một bước ngoặt đáng kể.

Saviolin Tana đã trở thành người định cư ở đây, và Ludwig đã mở rộng tầm mắt với mong muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Do đó, thông thường Ludwig sẽ phải đi du lịch trong kỳ nghỉ đông này, nhưng có vẻ như anh ấy

đã quyết định dành kỳ nghỉ đông này để tập huấn với Saviolin Tana.

Tất cả mọi thứ được xem xét, điều này là tốt hơn so với cốt truyện gốc. Charlotte rót cho tôi một ít trà đen, và mặc dù tôi vẫn chưa biết mùi vị của trà, nhưng tôi đã nhấp một ngụm.

Charlotte thưởng thức trà đen trong khi ngắm nhìn ánh nắng mùa đông bên ngoài cửa sổ phòng khách.

"Họ nói rằng anh đã gặp Hoàng đế. Với Ellen."

"Vâng, đúng vậy."

"Và anh cũng nhận được huy hiệu hoàng tộc?"

"Vâng đúng vậy."

Charlotte đặt tách trà của cô ấy xuống và nhẹ nhàng đặt tay lên tay tôi, tay đang cầm tách trà của tôi.

"..."

Có một cảm xúc đặc biệt trong mắt Charlotte.

Đó là một gợi ý của nỗi buồn. Charlotte hẳn đã biết rõ ý nghĩa của việc tôi và Ellen nhận được huy hiệu hoàng tộc.

‘Chúng tôi cấp cho các bạn những đặc quyền không giới hạn, nhưng đổi lại, hãy mạo hiểm mạng sống của mình trong trận chiến chống lại Ma vương’

Đó là ngụ ý, và đó là điều mà Ellen, Charlotte và tôi đều hiểu.

"Em đã nghĩ rằng anh ấy có thể đứng đằng sau tất cả những điều này."

"Thật sự?"

Charlotte đã biết rằng Valier không phải là người bình thường.

Vậy mà dù biết điều này, cô vẫn không nghi ngờ anh và cắt đứt mọi liên lạc để tránh bị nghi ngờ thêm.

Nếu Valier thực sự đứng sau mọi chuyện, thì Charlotte, người biết về nơi ở của Eleris, có thể đã cố bắt Eleris bất cứ khi nào cô ấy muốn. Tất nhiên, nó sẽ không dễ dàng.

Charlotte lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô ấy tiếp tục nắm tay tôi không nhúc nhích.

"Nếu anh ấy thực sự là người thừa kế còn sống sót của Ma vương, em nên làm gì đây?"

"..."

Charlotte nhìn tôi.

Nước mắt cô trào ra.

"Em thực sự ghét ý nghĩ về việc anh phải liều mạng chiến đấu chống lại anh ta."

Nỗi buồn của Charlotte bắt nguồn từ một nơi mà tôi không lường trước được.

Cả Valier và tôi đều quý giá với cô ấy.

Với tư cách là chủ nhân của Tiamata, tôi đã được chọn cùng với Ellen để chống lại Ma Vương.

Charlotte, người không muốn Valier bị thương, vẫn giữ bí mật về nơi ở của Eleris. Cô có thể tấn công cô bất cứ lúc nào nếu cô nghi ngờ anh ta là kẻ chủ mưu, nhưng cô đã không làm thế.

Nhưng bây giờ, tình hình đã thay đổi.

Vì tôi đã được chọn là người đứng lên chống lại Ma vương, nên ngày càng có nhiều lo sợ về khả năng tôi có thể chết trong quá trình chiến đấu để giành lấy mạng sống của mình trước Ma vương.

Valier và Reinhardt.

Cô ấy nghĩ rằng mình đang đứng ở ngã ba đường, phải lựa chọn giữa hai chúng tôi.

Tình trạng khó xử đáng buồn của cô ấy là hợp lý, vì cô ấy không thể biết rằng chúng tôi là cùng một người.

Cô ấy tin rằng cô ấy nên tìm Valier vì lợi ích của tôi. Ít nhất là để xác định xem anh ta có thực sự tham gia hay không.

Nhưng Charlotte do dự, sợ rằng mình có thể biết được một sự thật không thể đảo ngược.

Eleris phải rời khỏi kinh đô hoặc tìm nơi ẩn náu ở nơi khác.

Ít nhất, đó là điều chắc chắn.

Tôi tin tưởng Charlotte, nhưng niềm tin của cô ấy vào Valier đang lung lay.

Bởi vì tôi, cùng một sinh mệnh.

"Anh sẽ bảo người đó chạy thật xa."

"Huh?"

"Rồi sẽ ổn thôi."

Charlotte có vẻ sững sờ, như thể cô ấy đã nghe thấy điều gì đó bất ngờ.

"Anh không tin rằng người thừa kế của Ma vương, với Ma giới bị hủy hoại sau lưng, có thể nhanh chóng tích lũy đủ sức mạnh để đe dọa đế chế."

"Ngay cả khi anh ta có thể thu thập được một vài con quỷ mạnh mẽ, họ có thể đạt được điều gì?"

"Là người được chọn để chiến đấu với Ma vương nếu chúng trở thành mối đe dọa, anh có quyền đưa ra quyết định này."

"Và chúng ta vẫn chưa biết chắc liệu đứa trẻ đó có thực sự tham gia vào chuyện này hay không, vì vậy đừng cảm thấy quá tội lỗi."

Tất cả chỉ là dối trá.

Tôi phải nói những lời dối trá trắng trợn như vậy ngay trước mặt Charlotte mà không thay đổi biểu cảm.

Tôi giả vờ hy sinh bản thân mình, mặc dù tôi không phải vậy.

Charlotte ngây người nhìn tôi.

Lời nói của tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ gánh chịu rủi ro trong tương lai, vì vậy không cần phải đuổi theo đưa trẻ ngay bây giờ.

Cuối cùng, khi nghe những lời của tôi, Charlotte bắt đầu khóc trước mặt tôi.

"Em xin lỗi, Reinhardt..."

Charlotte có vẻ vô cùng xin lỗi vì đã không thể đưa ra quyết định một cách dễ dàng, mặc dù cô ấy biết đâu là lựa chọn tốt nhất cho tôi trong tình huống bất khả thi này.

Nhưng điều mà Charlotte cảm thấy hối tiếc...

Cảm giác tội lỗi của tôi lớn gấp hàng chục lần, đè nặng lên trái tim tôi.

"Bây giờ... em sẽ... hoàn toàn quên đi... đưa trẻ đó..."

Charlotte nói rằng đây sẽ là hành động tử tế và thương xót cuối cùng dành cho Valier. Từ giờ trở đi, cô sẽ luôn sát cánh bên Reinhardt.

Cô ấy nói với tôi, Valier và Reinhardt.

Tôi đã không nghĩ về vấn đề này.

Mặc dù Charlotte nhận thức được hành vi đáng ngờ của Valier, nhưng tôi không mong đợi cô ấy đào sâu vào nó.

Nhưng tôi không lường trước được tình huống mà lòng tin của cô ấy đối với Valier sẽ bị lung lay do

sự quan tâm của cô ấy dành cho tôi, đặc biệt là sau khi Hoàng đế trao huy hiệu hoàng tộc cho tôi và Ellen.

Bây giờ lực lượng quý dữ đã lộ diện, Charlotte không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đảm bảo chắc chắn về nơi ở của Valier vì lợi ích của tôi.

Đó là lý do tại sao tôi đến gặp Eleris ngay lập tức.

"Chúng ta cần... dời nơi ẩn náu..."

"Bây giờ chúng ta nên cẩn thận khi liên lạc qua con đường hoàng gia. Từ bây giờ, hãy liên lạc chủ yếu thông qua băng Rotary. Sẽ có sự chậm trễ trong liên lạc, nhưng không phải lúc để lo lắng về điều đó."

"Rõ, thưa Điện hạ. Thần hiểu ý của ngài."

Trong căn phòng dưới tầng hầm của Eleris, Eleris hoàn toàn hiểu lý do tại sao cô ấy phải chuyển nơi ẩn náu của mình do hoàn cảnh thay đổi sau khi tôi gặp Hoàng đế và trạng thái cảm xúc của Charlotte.

Thông thường, đó sẽ là kết thúc của nó, nhưng những ngày này, có một người khác phải lo lắng về nơi ẩn náu của Eleris.

"Thật buồn khi nhốt đứa trẻ này ở đây, thật tốt khi chuyển đến một nơi mà nó có thể sống tự do hơn."

*co giật

"Tôi còn chưa nói cái gì, cô sợ cái gì cơ chứ?"

Đó là Radia Schmitt.

Radia run rẩy trước cái nhìn chăm chăm của tôi như thể cô ấy đang bị kim châm.

Bằng cách nào đó, cô ấy là sinh viên Temple duy nhất biết rằng tôi là người kế vị Ma vương. Eleris, với con người thật của cô ấy, có lẽ đã không lạm dụng hay ngược đãi cô ấy, nhưng Radia trông nhợt nhạt và ủ rũ.

"Tsk, ít nhất chúng tôi đã có thể cứu Olivia nhờ những hành động vô nghĩa của cô ..."

Tôi cho rằng đây là những gì bạn gọi là gặt hái những gì bạn gieo.

Nếu Radia Schmitt không hành động, tôi sẽ phải chứng kiến Olivia đưa ra lựa chọn quyết liệt hoặc rơi vào tay Riverrier Lanze. Hoặc tôi thậm chí còn không biết rằng Adriana sẽ chết.

Radia ngồi trên sàn, run rẩy khi theo dõi từng cử động của tôi.

Đôi mắt cô như muốn cầu xin cái chết.

Bây giờ, tôi không còn tình cảm với Radia Schmitt, nhưng tôi không thể để cô ấy ra đi.

Có giới hạn để bị lung lay bởi sự thừa nhận nhỏ nhặt, đặc biệt là khi Radia Schmitt biết quá nhiều điều mà cô ấy không nên biết.

"Vậy cô dự định sẽ làm gì?"

"Ừm, trước tiên, thần nghĩ mình sẽ đến Hội đồng. Ở đó... đứa trẻ sẽ không thể trốn thoát, vì vậy nó có thể sống tự do hơn. Bên cạnh đó, một cuộc họp sẽ sớm được diễn ra."

Hội đồng ma cà rồng.

Một nơi được con người gọi là pháo đài Epiaux.

Có vẻ như Eleris định đưa Radia Schmitt đến đó một thời gian. Sẽ không mất nhiều thời gian để giải quyết cửa hàng.

"Đã định ngày chưa?"

"Sẽ sớm thôi. Một khi lịch trình chính xác được xác định, thần sẽ chuyển nó cho băng Rotary, và nếu Điện hạ ở đó vào thời gian đã định, thần sẽ đến hộ tống ngài đi."

"Được, hiểu rồi."

Radia có lẽ không hiểu cuộc trò chuyện đang diễn ra. Tôi cúi xuống trước mặt Radia Schmitt đang khiếp sợ.

"Senpai."

"V-vâng..."

Đôi mắt của Radia Schmitt sụp xuống nhanh chóng.

Niềm tin nhiệt thành của cô dễ dàng sụp đổ khi chỉ đề cập đến chủ nghĩa ma cà rồng.

Ngay cả khi cô ấy muốn tin vào tôi vì tôi là tông đồ của Thần, điều đó trở nên bất khả thi khi cô ấy biết tôi là Ma vương.

Radia Schmitt không còn lựa chọn nào khác là gục ngã.

"Eleris không tệ đến như vậy..."

"..."

"Ít nhất so với tôi là tốt hơn, cô có thể sống thoải mái hơn."

*vỗ, vỗ

Tôi vỗ vai Radia Schmitt và đứng dậy.

Tôi chỉ định để cô ấy cho Eleris chăm sóc.

Nếu cô ấy suy sụp, cô ấy sẽ suy sụp; nếu cô ấy thích nghi và quen với nó, đó là điều nó sẽ diễn ra.

"Đi nào."

"Bảo trọng, điện hạ."

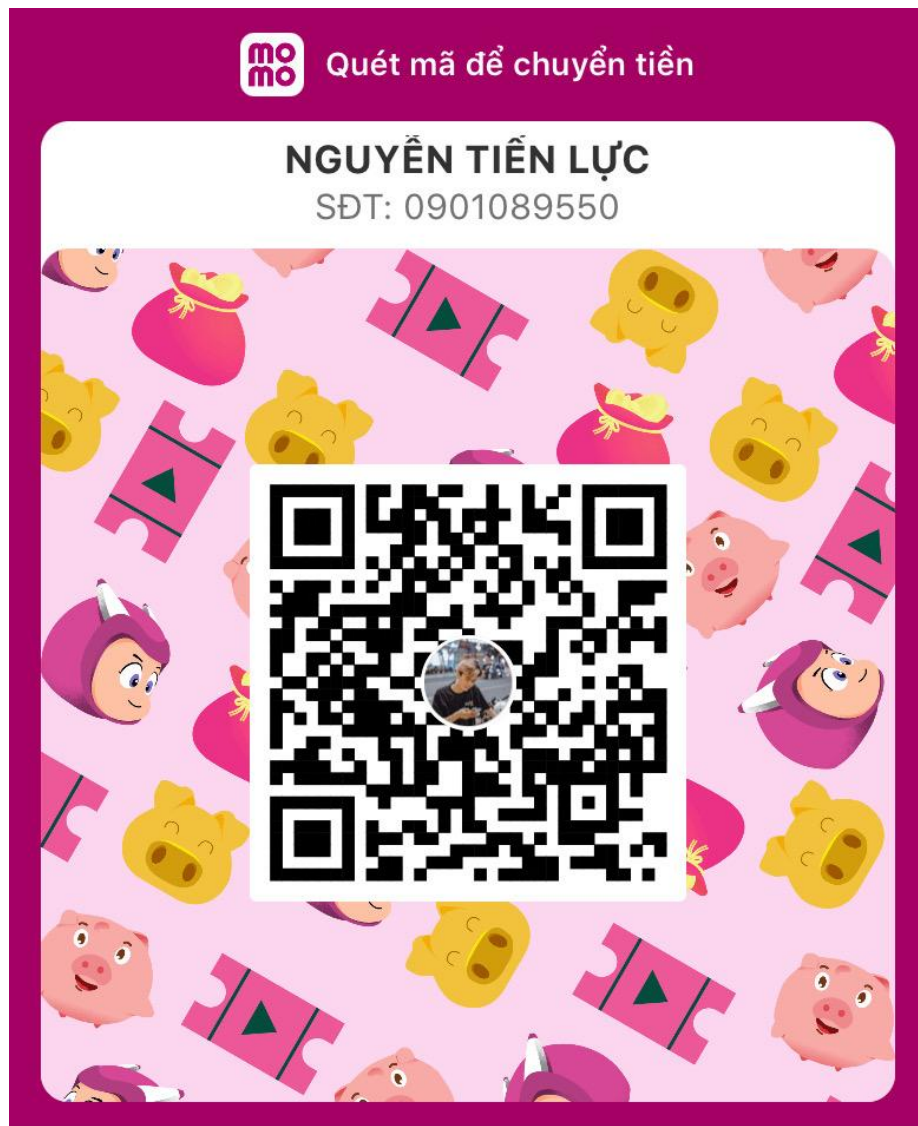
Eleris hướng đến con đường hoàng gia.

Tôi cảm thấy tình hình đang dần dần, thực sự xoay chuyển.

Trên thực tế, thay vì quay đầu lại một cách nghiêm túc, có cảm giác như nó đang trở nên không thể đảo ngược.

Những suy nghĩ như vậy cứ đè nặng lên tâm trí tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading